

Arrest

nr. 250 227 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 maart 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 maart 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 september 2017.

1.3. Op 28 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. X van 9 mei 2018.

1.4. Op 24 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 september 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op 15 oktober 1972 geboren in Sweida, Syrië. U verklaarde een Druus te zijn van Arabische origine. U zou in 2005 met S.(...) H.(...) gehuwd zijn en samen zouden jullie drie kinderen hebben. U zou als bestuurder van graafmachines gewerkt hebben. Uw echtgenote zou als verpleegster gewerkt hebben. Op 4 april 2011 zou uw schoonbroer T.(...) aan uw vrouw gevraagd hebben om iemand in Daraa te gaan verzorgen. Uw vrouw zou ingestemd hebben in maar zou tijdens het toedienen van de medische zorgen meegenomen zijn door de Syrische veiligheidsdienst. Nadat u het nieuws vernomen had van uw schoonmoeder, zou u besloten hebben onder te duiken in Jaramana met uw drie kinderen. U zou Syrië vervolgens verlaten hebben op 12 april 2011 samen met uw kinderen en zou naar Libanon zijn gereisd waar u tot 20 november 2015 zou verbleven hebben. U zou vervolgens verdergereisd zijn naar Turkije en stak de zee over naar Griekenland. Van daar zou u met een Spaans paspoort, per vliegtuig, naar België zijn gereisd waar u op 12 maart 2017 zou aangekomen zijn. U vroeg op 21 maart 2017 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel rijbewijs neer.

Op 29 september 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV vernietigde op 9 mei 2018 de beslissing van het CGVS. De RvV was immers van mening dat het CGVS onvoldoende onderzocht had dat u momenteel nog steeds beschikt over de Libanese nationaliteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering louter over de Syrische nationaliteit te beschikken. Tijdens de registratieprocedure bij de Dient Vreemdelingenzaken (DVZ) kwam er op basis van uw vingerafdrukken aan het licht dat u een visum voor Italië had aangevraagd. Bij deze aanvraag gaf u op dat u de Libanese nationaliteit bezit en in Kafr Selwan te Libanon geboren bent. Volgens deze objectieve gegevens vroeg u het visum aan in Saoedi-Arabië. Meer nog, uit de gegevens in het dossier blijkt dat u uw Libanees paspoort, met nummer 2824786, in Maleisië aangevraagd had. De Italiaanse autoriteiten beslisten op 28 december 2016 u een visum van kort verblijf Type C toe te kennen. Dit visum was geldig van 29 december 2016 tot 28 december 2017 voor een verblijfsduur van 90 dagen en geschikt voor meerdere binnenkomsten (zie infomap). U ontkende dit alles. U had nooit een visumaanvraag ingediend en u was nog nooit in Maleisië of in Saoedi-Arabië geweest, zo stelde u. U ontkende ook uitdrukkelijk de Libanese nationaliteit te bezitten en betwiste in Libanon te zijn geboren (CGVS p.7). Ondanks dat u erop gewezen werd dat u de waarheid diende te spreken, bleef u volharden dat u geen visumaanvraag ingediend had en bleef u ontkennen dat u de Libanese nationaliteit heeft. Het CGVS nam aldus contact op met de Italiaanse autoriteiten te Jeddah. Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt wel degelijk dat u met uw Libanees paspoort een aanvraag gedaan had bij het Italiaans consulaat om een visum te verkrijgen. Een andere medewerker van het consulaat stelde dat u zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt (zie COI case Visa 2018-SAU02). Het feit op u doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden ondermijnt ten zeerste uw gehele geloofwaardigheid.

Gezien in het kader van een asielaanvraag de vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, kan uw vrees bijgevolg worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. U haalt evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat in uw hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U haalt enkel aan dat u gediscrimineerd werd als Syriër, uw kinderen niet naar school konden en u een garant nodig had om in het land te kunnen blijven (CGVS p.8). Gezien hierboven reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat u ook de Libanese nationaliteit heeft, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u, omdat u Syriër bent, met voornoemde problemen in Libanon geconfronteerd werd. Andere elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging haalde u niet aan. Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen. Integendeel, uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt nog dat u sinds 2012 herhaaldelijk in Italië verbleef.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen, moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Het Syrisch rijbewijs dat u voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien hier allerminst uit blijkt dat u louter over de Syrische nationaliteit zou beschikken. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat nagenoeg alle Syrische documenten illegaal te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds,

maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag, en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming, waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de

materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) Het Commissariaat-Generaal besloot om de eerste asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat (…)

Na vernietiging door uw Raad wegens gebrekkig onderzoek, dient er te worden vastgesteld dat de motivering van het CGVS identiek is aan de reeds vernietigde beslissing.

Het CGVS voegde echter volgende zin toe aan de motivatie:

Het CGVS nam Aldus contact op met de Italiaanse autoriteiten te Jeddah. Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt wel degelijk dat u met uw Libanees paspoort een aanvraag gedaan had bij het Italiaans consulaat om een visum te verkrijgen. Een andere mederwerker van het consular stelde dat u zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt (zie COI case Visa 2018-SAU02).

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoekster heeft duidelijke en volledige gegevens verstrekt over het waar en hoe als van de feiten. Verzoeker ontkende ook uitdrukkelijk dat hij een andere nationaliteit dan deze van Syrië zou gehad hebben. Wel erkende verzoeker dat hij enige tijd in het buitenland heeft verbleven en dat hij middels tussenpersonen heeft getracht naar België / Europa te komen.

Verzoeker zelf heeft nooit enige aanvraag positief bekomen, maar erkende wel dat hij pogingen heeft gedaan om naar Europa te komen, zo ook via tussenpersonen, die mogelijks valse documenten hebben gebruikt. Verzoeker kon dit bevestigen, maar dit punt werd niet onderzocht.

Verzoeker heeft ook NIET de Libanese nationaliteit en kan daar ook geen duurzaam en veilig verblijf opbouwen. Verzoeker zal ook – na overleg met zijn huidige raadsman – zich naar de Libanese Ambassade begeven om te trachten negatief bewijs te bekomen van zijn Libanese nationaliteit, of eerder het ontbreken van deze nationaliteit.

Verzoeker wenst ook mee te werken met de Belgische instanties om samen een identificatieprocedure op te starten bij de Libanese overheden, zodat duidelijk kan blijken dat hij niet de Libanese nationaliteit heeft, enkel de Syrische.

In het dossier van verzoeker is bovendien evenmin iets vermeld over de kinderen die hem vergezellen en hun nationaliteit, verblijf en/of andere.

Dat er dan ook niet enkel ten aanzien van verzoeker maar ook ten aanzien van de minderjarige kinderen een onderzoek dient te gebeuren. Deze hebben, net zoals verzoeker, geen verblijfsrechten in enig ander land dan Syrië en dienen dan ook in het kader daarvan te worden beschermd.

Het CGVS oordeelde duidelijk zonder grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak, meer in het bijzonder de achtergrond van verzoeker, de kinderen etc.

Het CGVS beperkt zich louter tot het opvragen van de gegevens gevraagd door uw Raad, zonder zel maar enig antwoord te verstrekken op de opmerkingen van verzoeker in initieel verzoekschrift, laat staan te antwoorden op de terechte vragen van uw Raad.

Uw Raad oordeelde in arrest 203.707 van 9mei 2018 onder randnummer 2.5 dat het CGVS diende te onderzoeken welke nationaliteit verzoeker had aangezien op basis van het dossier de nationaliteit mogelijks niet met zekerheid kon vastgesteld worden.

Verzoeker gaf een duidelijke redenering en uitleg over zijn mogelijks (foutief) dossier. Verzoeker diende via smokkelaar een aanvraag in. Dit deed verzoeker niet persoonlijk! De gegevens van de Italiaanse overheid zijn dan ook foutief!

Het CGVS diende zelf een onderzoek te verrichten en na te gaan of verzoeker nog de nationaliteit Libische nationaliteit zou hebben. Verzoeker is formeel in dit opzicht. Hij heeft NIET de Libische nationaliteit. Het CGVS heeft geen onderzoek verricht maar zich louter beperkt tot het overnemen van de gegevens van de Italiaanse (onbetrouwbare) instanties.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft. het is correct dat verzoeker enkele jaren in het buitenland hebben verbleven. Verzoeker is hier open en correct over geweest, maar deze elementen worden niet onderzocht en men beslist louter over een (foutief) visumdossier. Vele Syriërs leven reeds jaren in het buitenland, zonder documenten en zonder perspectieven. Dat hiermee rekening dient te worden gehouden.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land

diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

*Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar **de onwil of de onbekwaamheid van de overheid** om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Al deze elementen werden niet onderzocht.*

Verzoeker heeft veel en gedetailleerde informatie proberen gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Verzoeker is het land ontvlucht omwille van de problemen.

Verzoeker kan de punten van het CGVS niet beantwoorden aangezien geen enkel element van het relaas werd onderzocht en men louter – foutief – besloot dat verzoeker de Libische nationaliteit zou hebben;

Verzoeker vraagt dat de eigen elementen in hun context worden gezien, waardoor het alsdan duidelijk zal zijn dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, wel in tegendeel.

Zij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, wijst verzoeker erop dat blijkens de Europese Richtlijn 2004/83/EG een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Verzoeker hekelt dat er enkel onderzoek werd verricht naar de situatie in Libanon en niet naar Syrië, het land waarvan hij en zijn kinderen de nationaliteit hebben en het enige land waar zij een verblijfsrecht kunnen opeisen. Er werd dan ook geen ernstig onderzoek gevoerd, aldus verzoeker, die stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich moet baseren op recente, accurate informatie, welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten, over de plaats waar hij en zijn familie, in het bijzonder de minderjarige kinderen, een duurzaam (afdwingbaar) verblijfsrecht hebben. Hij merkt nog op dat twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager moet gelden, principe welk *in casu* niet werd nageleefd en besluit *“Hoe kan het CGVS dan redelijk argumenteren dat er een individueel onderzoek is gebeurd, als niet de nationaliteit en de kinderen van verzoeker werden betrokken in de beoordeling?”*

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Nieuwe elementen

Op 15 februari 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 11 januari 2021.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met uittreksels uit het Syrische bevolkingsregister en een huwelijksakte met vertaling door een beëdigde tolk.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) tijdens de registratieprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van zijn vingerafdrukken aan het licht kwam dat hij een visum voor Italië had aangevraagd en dat hij bij deze aanvraag opgaf dat hij de Libanese nationaliteit bezit en geboren is in Kafr Selwan te Libanon, volgens deze objectieve gegevens hij het visum aanvraag in Saoedi-Arabië, uit de gegevens in het dossier blijkt dat hij zijn Libanees paspoort met nummer 2824786 in Maleisië aangevraagd had en dat de Italiaanse autoriteiten op 28 december 2016 beslisten hem een visum van kort verblijf toe te kennen, geldig van 29 december 2016 tot 28 december 2017 voor een verblijfsduur van 90 dagen en geschikt voor meerdere binnenkomsten, wat door verzoeker echter allemaal werd ontkend, waarop het CGVS contact opnam met de Italiaanse autoriteiten te Jeddah, uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat hij wel degelijk met zijn Libanees paspoort een aanvraag had gedaan bij het Italiaanse consulaat om een visum te verkrijgen, alsook dat hij zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt, en het feit dat hij doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden ten eerste zijn gehele

geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) gezien in het kader van een asielaanvraag de vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, zijn vrees bijgevolg kan worden beoordeeld ten aanzien van Libanon, hij enkel aanhaalt dat hij gediscrimineerd werd als Syriër, zijn kinderen niet naar school konden en hij een garant nodig had om in het land te kunnen blijven doch er werd vastgesteld dat hij ook de Libanese nationaliteit heeft zodat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij in Libanon met voornoemde problemen geconfronteerd werd omdat hij Syriër is, hij geen andere elementen aanhaalde die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, het CGVS evenmin beschikt over dergelijke elementen en uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten integendeel nog blijkt dat hij sinds 2012 herhaaldelijk in Italië verbleef, (iii) het door hem neergelegde Syrisch rijbewijs voorgaande appreciatie niet kan wijzigen aangezien hier allerminst uit blijkt dat hij louter over de Syrische nationaliteit zou beschikken en uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat nagenoeg alle Syrische documenten illegaal te verkrijgen zijn en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 september 2019 (CG nr. 1712162), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.3. In zoverre verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht, wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoeker is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan te tonen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker op generlei wijze *in concreto* toelicht op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het eerste en tweede middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat in arrest nr. 203 707 van 9 mei 2018 werd vastgesteld als volgt: *“(…) Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het visumdossier dat werd toegevoegd aan het administratief dossier besluit dat verzoeker de Libanese nationaliteit bezit. De Raad is echter van oordeel dat op basis van deze informatie in het visumdossier verzoekers nationaliteit niet (met zekerheid) kan worden vastgesteld. Zo wordt nergens vermeld wat zijn huidige nationaliteit is. Onder “extra informatie” wordt wel aangegeven dat verzoeker bij het indienen van zijn visumaanvraag verklaarde dat hij geboren is in Kfarselwan te Libanon en dat hij bij geboorte de Libanese nationaliteit had. Uit niets blijkt echter of deze verklaringen werden geverifieerd aan de hand van documenten zoals zijn paspoort. Verzoeker legde bij zijn visumaanvraag een paspoort met nummer 2824786 voor. Dit paspoort werd evenwel niet toegevoegd aan het visumdossier en uit de informatie in kwestie kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat het een Libanees paspoort zou betreffen, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing. Immers, de Raad leest in het visumdossier slechts: “Autoriteit die het reisdocument heeft afgeleverd: N/A – Maleisië”. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek op grond waarvan naar het oordeel van de Raad geenszins kan worden besloten dat verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt.”* Gelet op deze vaststellingen en overwegingen werd de op 28 september 2017 ten aanzien van verzoeker genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd.

Uit het administratief dossier (zie COI Case Visa 2018-SAU02 van 5 september 2019) blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, om tegemoet te komen aan voormelde verzuchtingen van de Raad, via de Belgische ambassade te Riyad contact heeft opgenomen met het Italiaanse consulaat te Jeddah (Saoedi-Arabië) met de vraag of het mogelijk was om een kopie van het volledige visumdossier van verzoeker te verkrijgen. Op 19 juni 2018 antwoordde de Italiaanse consul-generaal *“This person applied at the Italian Consulate with his Lebanese passport (not Syrian) number:*

RL 2824786, expiring in 2019. From his dossier, I can see that he had got multiple visas since 2012 (one per year) and he went several times to Italy (as it appears from the stamps on his passport). He is the executive manager of the company of construction where he was working since 2010. His salary was 15.000 plus 3500 housing per month. His banking statement presents enough money and an regular use." Op 11 augustus 2019 ontving de Belgische ambassade voorts nog volgend antwoord van de Italiaanse consul-generaal te Jeddah: "(...) I have asked my colleagues to search for the documents you requested. Unfortunately, according to Italian law, the folder concerning this application has been recently destroyed, as more than 2 years have passed since it was processed. Talking to my colleagues here, it has emerged that Mr. H.(...) applied for the visa on his Lebanese passport (he appears to have both Syrian and Lebanese citizenship). (...)" Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt aldus dat verzoeker zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt, dat hij met zijn Libanees paspoort met nummer RL 2824786, geldig tot 2019, een aanvraag heeft gedaan bij het Italiaanse consulaat te Jeddah om een visum te verkrijgen, dat hem overigens vanaf 2012 jaarlijks een visum voor Italië is toegekend en dat hij sindsdien ook herhaaldelijk naar Italië is gereisd, zoals blijkt uit de stempels in zijn paspoort.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op verzoekers visumdossier dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing aldus op goede gronden: "Er dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering louter over de Syrische nationaliteit te beschikken. Tijdens de registratieprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kwam er op basis van uw vingerafdrukken aan het licht dat u een visum voor Italië had aangevraagd. Bij deze aanvraag gaf u op dat u de Libanese nationaliteit bezit en in Kafr Selwan te Libanon geboren bent. Volgens deze objectieve gegevens vroeg u het visum aan in Saoedi-Arabië. Meer nog, uit de gegevens in het dossier blijkt dat u uw Libanees paspoort, met nummer 2824786, in Maleisië aangevraagd had. De Italiaanse autoriteiten beslisten op 28 december 2016 u een visum van kort verblijf Type C toe te kennen. Dit visum was geldig van 29 december 2016 tot 28 december 2017 voor een verblijfsduur van 90 dagen en geschikt voor meerdere binnenkomsten (zie infomap). U ontkende dit alles. U had nooit een visumaanvraag ingediend en u was nog nooit in Maleisië of in Saoedi-Arabië geweest, zo stelde u. U ontkende ook uitdrukkelijk de Libanese nationaliteit te bezitten en betwiste in Libanon te zijn geboren (CGVS p.7). Ondanks dat u erop gewezen werd dat u de waarheid diende te spreken, bleef u volharden dat u geen visumaanvraag ingediend had en bleef u ontkennen dat u de Libanese nationaliteit heeft. Het CGVS nam aldus contact op met de Italiaanse autoriteiten te Jeddah. Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt wel degelijk dat u met uw Libanees paspoort een aanvraag gedaan had bij het Italiaans consulaat om een visum te verkrijgen. Een andere medewerker van het consulaat stelde dat u zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt (zie COI case Visa 2018-SAU02). Het feit op u doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden ondermijnt ten zeerste uw gehele geloofwaardigheid."

In het verzoekschrift blijft verzoeker hardnekkig ontkennen dat hij tevens de Libanese nationaliteit bezit. Hij stelt dat hij wel enige tijd in het buitenland heeft verbleven en dat hij via tussenpersonen, die mogelijks valse documenten hebben gebruikt, pogingen heeft gedaan om naar Europa te komen. Verzoeker beweert dat hij niet persoonlijk maar via een smokkelaar een visumaanvraag indiende. Volgens verzoeker zijn de gegevens van de Italiaanse overheid dan ook onbetrouwbaar en is het onderzoek en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesteund op een foutief visumdossier. Verzoeker overtuigt de Raad echter geenszins. De Raad wijst er nogmaals op dat tijdens de registratieprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van verzoekers vingerafdrukken aan het licht kwam dat hij een visum voor Italië had aangevraagd, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat verzoeker zich wel degelijk persoonlijk heeft aangeboden bij het Italiaanse consulaat te Jeddah om een visumaanvraag in te dienen en dat hij in het kader van deze aanvraag zijn vingerafdrukken heeft laten registreren. Dat bij de visumaanvraag mogelijks valse documenten werden gebruikt en verzoeker nooit een positief antwoord op enige aanvraag heeft bekomen, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, kan evenmin ernstig worden volgehouden nu uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat verzoeker op basis van het door hem betwiste paspoort RL 2824786 meerdere visa voor Italië heeft verkregen en dat hij met dit paspoort ook meermaals zonder problemen naar Italië is gereisd, wat nagenoeg onmogelijk zou zijn indien het een vals paspoort zou betreffen, zoals verzoeker lijkt te beweren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij zich, na overleg met zijn huidige raadsman, naar de Libanese ambassade zal begeven om een bewijs trachten te bekomen dat hij niet over de Libanese nationaliteit beschikt, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit reeds aangaf in het beroepsverzoekschrift dat hij op 30 oktober 2017 bij deze Raad heeft ingediend tegen de beslissing van

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017. De Raad acht het echter veelzeggend dat verzoeker op dit vlak tot op heden blijkbaar nog geen enkel initiatief heeft ondernomen.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat geen onderzoek is gebeurd ten aanzien van zijn minderjarige kinderen die hem vergezellen, wijst de Raad op het in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet opgenomen vermoeden dat het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming eveneens is ingediend namens de hem vergezellende kinderen, minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Verzoekers kinderen, voor wie geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling werd ingediend, volgen aldus het statuut van hun vader. Verzoeker legt overigens zelf geen enkel document voor waaruit de nationaliteit(en) van zijn kinderen kan blijken. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift echter uitdrukkelijk dat zijn kinderen dezelfde nationaliteit(en) bezitten als hijzelf.

Het door verzoeker voorgelegde Syrisch rijbewijs kan geen ander licht werpen op het voorgaande aangezien hiermee geenszins wordt aangetoond dat hij louter over de Syrische nationaliteit zou beschikken.

De ter terechtzitting neergelegde geboorteakten van verzoekers kinderen zeggen niets over de nationaliteit van verzoeker of zijn kinderen enkel waar en wanneer ze geboren werden. De huwelijksakte is enkel een bewijs van verzoekers huwelijk.

2.8. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Aangezien is gebleken dat verzoeker niet louter over de Syrische nationaliteit beschikt zoals hij beweert maar hij tevens de Libanese nationaliteit bezit, dient hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon: "*Gezien in het kader van een asielaanvraag de vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, kan uw vrees bijgevolg worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. U haalt evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat in uw hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U haalt enkel aan dat u gediscrimineerd werd als Syriër, uw kinderen niet naar school konden en u een garant nodig had om in het land te kunnen blijven (CGVS p.8). Gezien hierboven reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat u ook de Libanese nationaliteit heeft, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u, omdat u Syriër bent, met voornoemde problemen in Libanon geconfronteerd werd. Andere elementen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging haalde u niet aan. Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen.*"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om voormelde motieven te weerleggen en op generlei wijze betwist dat hij ten aanzien van Libanon geen nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

2.10.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan aldus dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt

dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.10.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 11 januari 2021) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op het voorgaande.

2.11. Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in geval van terugkeer Libanon een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, noch heeft aangetoond dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door verzoeker aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden hebben afgespeeld en de actuele veiligheidssituatie in Syrië niet verder te

onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker aldus niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS